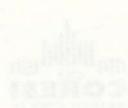
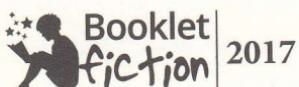

CAMPIONUL

**AL TREILEA VOLUM
DIN TRILOGIA LEGENDA**

MARIE LU

Traducere din limba engleză
de INES HRISTEA

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA REPUBLICA AMERICII

POPULAȚIA: 24 646 320

Respect pentru oamenii si carti

DINTRE TOATE DEGHIZĂRILE PE CARE LE-AM AVUT VREODATĂ,
s-ar putea ca asta să fie preferata mea.

Părul de un roșu întunecat, suficient de diferit de nuanța mea obișnuită de blond strălucitor, retezat la nivelul umerilor și strâns la spate, într-o coadă. Lentile de contact verzi, care arată natural puse peste ochii mei albaștri. O cămașă cu guler, șifonată, pe jumătate vârâtă în nădragi, cu nasturii mici și argintii strălucind în întuneric, o haină militară subțire, pantaloni negri, bocanci cu vârful de oțel și o eșarfă cenușie, groasă, înfășurată în jurul gâtului și trasă peste gură. Pe frunte am îndesată o șapcă de soldat închisă la culoare, în vreme ce, pe jumătatea stângă a feței, am pictat un tatuaj purpuriu, care mă face de necunoscut. În afara de toate astea, mai am și nelipsitul set alcătuit din cască și microfon. Republica insistă să-l port.

În aproape oricare alt oraș, probabil că aş atrage mai multe priviri decât de obicei. Asta din cauza tatuajului uriaș, absolut sinistru, pe care mi l-am făcut – trebuie să recunosc că nu e un simbol care să treacă ușor neobservat. Însă aici, în San Francisco, mă integrez perfect în peisaj. Acum opt luni, când eu și Eden ne-am mutat aici, primul lucru pe care l-am observat a fost moda locală: tineri pictați pe față cu modele în negru și roșu, unele mici și discrete, precum sigiliul Republicii aplicat pe tâmpale sau altceva de genul acesta, altele enorme, ca harta gigantică a teritoriului Republicii. În seara asta, am ales un tatuaj destul de generic, fiindcă nu sunt îndeajuns de loial Republicii încât să-mi stampilez credința direct pe față. Las asta în

Nici azi nu-mi dă pace insomnia, aşa că, în loc să dorm, mă plimb de unul singur printr-un sector care se numeşte Marina și care, din câte pot să-mi dau seama, e echivalentul mai deluros din Frisco al sectorului Lake din LA. Noaptea e răcoroasă și destul de liniștită. O ploaie măruntă bate dinspre portul orașului. Străzile înguste sclipesc de la umezeală și sunt pline de gropi. Clădirile care se ridică de-o parte și de alta – majoritatea suficient de înalte ca să se piardă în plafonul de nori joși din seara asta – sunt eclectice, vopsite în nuanțe ofilite de roșu, auriu și negru și întărite cu traverse gigantice de oțel, menite să contracareze efectele cutremurelor care zguduiuie pământul o dată la două luni. JumboTron-uri înalte cât cinci, șase etaje sunt poziționate din două în două străzi, transmițând cu sonorul dat la maximum pachetul obișnuit de știri din Republică. Aerul are o aromă sărată și amară – un amestec de fum și deșeuri industriale cu apă de mare. Iar pe undeva, printre toate miasmele astea, disting și un dampf abia ghicit de pește prăjit. Uneori, la câte un colț de stradă, mă trezesc atât de aproape de marginea apei, încât mi se udă bocancii. Aici, terenul coboară direct în golf, iar pe linia orizontului se înșiră sute de clădiri pe jumătate scufundate în apă. De fiecare dată când văd golful, văd și ruinele podului Golden Gate, rămășițele contorsionate ale unei structuri străvechi îngheșuite de-a lungul celuilalt mal. Din când în când, pe lângă mine trec înghiotindu-se niște indivizi, dar, în mare parte, orașul e cufundat în somn. Focuri răzlețe luminează aleile, indicând locurile unde se adună oamenii străzii. Tabloul nu e foarte diferit de cel din Lake.

Mă rog, presupun că unele diferențe există, totuși. În primul rând, e vorba despre Stadionul din San Francisco, care acum zace undeva,

în depărtare, pustiu și neluminat. În sectoarele sărace sunt mai puțini polițiști. Mă gândesc apoi la graffiti-urile din oraș. Întotdeauna poți să-ți faci o idee despre starea de spirit a oamenilor privind cele mai recente graffiti-uri. Multe dintre mesajele pe care le-am văzut în ultima vreme chiar îl susțin pe noul Elector al Republicii. „El e speranța noastră”, declară unul dintre mesajele mâzgălite pe partea laterală a unei clădiri. Un altul, pictat pe stradă, anunță: „Electorul ne va călăuzi afară din întuneric”. Un mesaj puțin cam prea optimist, după părerea mea, însă presupun că semnele sunt bune. Înseamnă că Anden face totuși ceva ca lumea. Însă din timp în timp, mai descopăr și mesaje care spun că „Electorul e un impostor” sau un „Spălat pe creier” sau că „Day pe care îl știam noi e mort”.

Nu știu ce să zic. Uneori, încrederea astă nouă care s-a instalat între Anden și popor mi se pare că e ca un fir de ață... iar firul sunt eu. Și-apoi poate că graffiti-urile sunt false, poate că sunt pictate de agenții de propagandă. De ce nu?

Cu Republica, nu poți să știi niciodată.

Desigur, eu și Eden avem un apartament într-un sector bogat, numit Pacifica. Locuim acolo cu îngrijitoarea noastră, Lucy. Că doar Republica trebuie să se îngrijească de puștiul de șaisprezece ani, cel-mai-căutat-infractor-devenit-erou-național, nu-i aşa? Îmi aduc aminte cu câtă neîncredere am primit-o pe Lucy – o doamnă de cincizeci și doi de ani, severă și zdravănă la trup, îmbrăcată în culorile clasice ale Republicii – când și-a făcut prima dată apariția la ușa noastră, în Denver.

— Republica m-a însărcinat să am grija de voi, m-a anunțat ea, dând buzna în apartament.

Și-a oprit privirile imediat asupra lui Eden.

— Mai ales de cel mic.

Da. Chestia asta nu mi-a picat deloc bine. În primul rând, mi-au trebuit două luni de zile ca să nu-mi mai fie frică să-l pierd din ochi

pe Eden fie și pentru o secundă. Mâncam unul lângă celălalt; dormeam unul lângă celălalt; fratele meu nu era *niciodată* singur. Am ajuns atât de departe, încât îmi făcusem un obicei din a sta de pază la ușa de la baie, ca și cum soldații republicanii ar fi putut să-l aspire prin vreo gură de aerisire, să-l ducă într-un laborator și să-l conecteze iar la aparate.

— Eden n-are nevoie de tine, m-am răstit la Lucy. Mă are *pe mine*. Eu am grija de el.

Însă după primele două luni, starea mea de sănătate a început să fluctueze. În unele zile mă simteam bine; în altele, rămâneam în pat, copleșit de durerea aia de cap teribilă. În astfel de zile, Lucy prelua comanda; după câteva certuri cu urlete, noi doi am stabilit, fără tragere de inimă, un soi de program. Și trebuie să recunosc că, într-adevăr, Lucy face niște plăcinte cu carne grozave. Când ne-am mutat în Frisco, a venit și ea cu noi. Se ocupa de Eden și de medicamentele mele.

Am obosit să mă tot plimb și abia acum îmi dau seama că am ieșit din Marina și-am pătruns într-un district vecin, mai bogat. Mă opresc în fața unui club. Deasupra ușii atârnă o placuță metalică, pe care scrie THE OBSIDIAN LOUNGE. Mă aşez în fund, cu spatele lipit de zid și cu brațele sprijinite pe genunchi. Simt prin perete vibrațiile muzicii. Prin țesătura pantalonilor îmi simt piciorul de metal rece ca gheață. Pe zidul din fața mea stă scris cu litere roșii: „Day = Trădător”. Oftez, scot din buzunar o cutiuță argintie și din ea iau o țigără lungă. Îmi plimb degetul peste textul imprimat de-a lungul ei: SPITALUL CENTRAL SAN FRANCISCO. Sunt țigări luate pe rețetă. La ordinul doctorului, da? Bag țigara în gură și, cu degete tremurânde, o aprind.

Închid ochii. Trag un fum. Încetul cu încetul, mă pierd în norii de fum
albăstrui, aşteptând ca dulcele efect halucinogen să pună stăpânire
pe mine.

În seara asta, efectul se instalează rapid. Curând, durerea de cap constantă și mocnită dispare, iar lumea dimprejur capătă o strălucire încețoșată, care știu că nu vine doar de la ploaie. O fată stă lângă mine. E Tess.

Prietena mea îmi zâmbește cu zâmbetul care-mi era atât de familiar când locuiam pe străzile din Lake.

— Vre o veste de la JumboTron-uri? mă întrebă ea, arătând cu mâna ecranul de peste drum.

Suflu fumul albastru și clatin lenă din cap.

— Nu. Adică am văzut câteva titluri despre Patrioți, dar e ca și cum ați fi dispărut de pe fața pământului. Unde sunteți? Unde vă duceți?

— Ți-e dor de mine? mă întrebă Tess, în loc să-mi răspundă.

Mă uit fix la imaginea strălucitoare. E așa cum mi-o aduc aminte de pe străzi – părul de un șaten roșcat prinț într-o coadă răvășită, ochii mari și luminoși, buni și blânzi. Micuța mea fetiță, Tess. Care au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus... atunci când am dejucat tentativa Patrioților de a-l asasina pe Anden? „Te rog, Tess, nu pot să te las aici”. Dar exact asta am făcut.

Întorc capul și mai trag o dată din țigară. Dacă mi-e dor de ea?

— În fiecare zi, îi răspund.

— M-ai căutat, îmi spune ea, trăgându-se mai aproape.

Jur că aproape îi simt umărul lipit de al meu.

— Te-am văzut cum urmărești JumboTron-urile și transmisiunile radio în așteptarea unei știri, cum tragi cu urechea pe străzi. Dar acum Patrioții stau ascunși.

Sigur că stau ascunși. De ce ar mai ataca acum, când Anden e la

putere, iar tratatul de pace dintre Republică și Colonii e ca și semnat? Ce cauză nouă ar putea să susțină? N-am nici cea mai vagă idee. Poate că Patrioții nici nu au o cauză. Poate că nici nu mai există.

— Aș vrea să te întorci la mine, îi murmur lui Tess. M-aș bucura să te văd din nou.

— Și cu June cum rămâne?

Când mă întrebă asta, imaginea prietenei mele se risipește. E înlocuită de aceea a lui June, cu părul ei lung, prinț într-o coadă de cal, cu ochii negri în care scăpesc punctuașuri aurii, ochii ei serioși, care te analizează, care întotdeauna analizează. Îmi las capul pe genunchi și închid ochii. Doar o imagine iluzorie a lui June, și e de-ajuns ca să simt în piept o durere crâncenă. Fir-ar al dracului... Mi-e aşa de dor de ea...

Îmi aduc aminte cum mi-am luat rămas-bun de la ea în Denver, înainte ca eu și Eden să ne mutăm în Frisco.

— Sunt convins că-o să ne întoarcem, i-am spus la microfon, încercând să umplu tăcerea stânjenitoare dintre noi. După ce se termină tratamentul lui Eden.

Era, bineînțeles, o minciună. Mergeam în Frisco pentru tratamentul meu, nu al lui Eden. Dar June nu știa asta, aşa că n-a zis decât:

— Întoarce-te repede.

Asta s-a întâmplat acum aproape opt luni. De atunci nu mai știu nimic de ea. Habar n-am de ce: ne e prea frică să nu-l deranjăm pe celălalt, ne temem prea tare că poate celălalt nu vrea să mai vorbească sau poate că amândoi suntem prea mândri ca să ne asumăm rolul celui atât de disperat încât să sună primul. Știți cum e! Trece o săptămână în care niciunul nu dă niciun semn, apoi o lună și după aceea, te trezești că a trecut deja prea mult timp, iar să-o suni ar părea ciudat. Așa că n-o sun. În plus, ce i-aș putea zice? „Nu-ți face

griji, doctorii se luptă să-mi salveze viața.” „Nu-ți face griji, încearcă să micșoreze zona din creier unde e localizată problema cu un munte de pastile și abia apoi o să mă opereze.” „Nu-ți face griji, e posibil ca Antarctica să-mi permită să mă tratez la ei, în spitalele lor, care sunt mai bune.” „Nu-ți face griji, n-o să mi se întâmple nimic.”

Ce sens are să ții legătura cu fata de care ești îndrăgostit până peste cap, când tu ești pe moarte?

Reamintindu-mi asta, simt o durere pulsatilă în ceafă. „E mai bine aşa”, îmi spun pentru a mia oară. Şi chiar e mai bine aşa. Pentru că a trecut aşa de mult timp de când am văzut-o ultima oară, amintirea felului în care ne-am cunoscut a devenit mai neclară și mă gândesc mai rar la legătura dintre June și moartea familiei mele.

Nu știu din ce motiv, spre deosebire de imaginea lui Tess, cea a lui June nu rostește niciodată niciun cuvânt. Încerc să ignor mirajul strălucitor, dar iluzia refuză să se risipească. E aşa de încăpățânată!

În cele din urmă, mă ridic în picioare, strivesc țigara de pavaj și trec pragul localului The Obsidian Lounge. Poate că muzica și luminile o să mă ajute să mi-o scot pe June din minte.

Preț de o clipă, nu văd nimic. În club e întuneric bezna și zgomotul e asurzitor. Imediat sunt oprit de o pereche de soldați mătăhăloși. Unul dintre ei îmi pune mâna pe umăr cu fermitate.

— Numele și divizia, mă somează el.

Nu vreau să mi se cunoască adeverata identitate.

— Caporalul Schuster. Forțele aeriene, îi răspund rapid, cu un nume ales la întâmplare și folosindu-mă de prima divizie care-mi răsare în creier.

Întotdeauna mă gândesc mai întâi la forțele aeriene. În mare parte din cauza lui Kaede.

— Sunt staționat la Baza Navală Doi.

Respect pe Puștii din forțele aeriene sunt în spate, pe stânga, lângă toalete.

Dacă aflu că te-ai luat la bătaie cu cei din forțele terestre, te dau imediat afară și mâine dimineață îl anunț și pe comandantul tău. Ne-am înțeles?

Dau din cap în semn că da și soldații mă lasă să trec. Străbat un hol întunecat, intru pe o a doua ușă și mă topesc în mulțimea de oameni și-n luminile intermitente din club.

Ringul de dans e cotropit de indivizi cu cămașile scoase din pantaloni și cu mânele sufletește; rochiile fac pereche cu uniformele șifonate. Găsesc separurile pentru forțele aeriene în încăperea din spate. Ce bine! Câteva sunt libere. Alunec pe o banchetă, îmi ridic bocancii pe scaunele tapițate și-mi las capul pe spate. Bine că imaginea lui June a dispărut. Muzica dată la maximum îmi alungă gândurile.

Stau în separu de doar câteva minute când o fată își croiește drum prin aglomerația de pe ringul de dans și se îndreaptă spre mine, împleticindu-se. E roșie în obrajii, are ochii scânteietori și o privire ațătoare. Când mă uit în spatele ei, văd un grup de fete care râd și ne privesc. Mă forțez să zâmbesc. De obicei, atenția care mi se acordă în cluburi îmi face placere, dar uneori nu vreau decât să închid ochii și să las haosul să mă ducă departe.

Fata se apleacă peste mine și-și lipește buzele de urechea mea.

— Iartă-mă, zice ea, încercând să acopere zgromotul, prietenele mele vor să știe dacă tu ești Day.

Deja am fost recunoscut? Mă îndepărtez de ea din reflex și clatin din cap astfel încât să fiu văzut și de celelalte fete.

— Ați greșit omul, îi răspund cu un zâmbet amuzat. Dar mulțumesc pentru compliment.

Chipul fetei e aproape complet ascuns în umbre, dar, chiar și aşa, îmi dau seama că a roșit groaznic. Prietenele ei izbucnesc în râs. Arată ca și cum niciuna dintre ele nu mă crede.

— Vrei să dansezi? mă întrebă fata, uitându-se peste umăr, la jocul de lumini albastre și aurii, și apoi din nou la mine.

Probabil că prietenele ei au provocat-o să-mi lanseze invitația asta.

În timp ce încerc să găsesc o formulă de refuz politicoasă, văd pentru prima dată cum arată. În club e prea întuneric ca să-o studiez cu atenție. Tot ce întrezăresc sunt crâmpeie de lumină de neon proiectate pe pielea ei și pe părul lung, prinț intr-o coadă de cal, pe buzele lucioase arcuite într-un zâmbet, pe trupul suplu înveșmântat într-o rochie scurtă și încălțat cu bocanci militari. Refuzul mi se stinge pe limbă. Ceva din fata asta îmi aduce aminte de June. În cele opt luni de când June a devenit Princeps-Elect, nu multe fete mi-au atras atenția; dar acum, având în față această copie a ei la indigo, o copie cufundată în umbre, care mă cheamă pe ringul de dans, îmi îngădui din nou să sper.

— Da, de ce nu? îi răspund.

Pe chipul fetei înfloresc un zâmbet larg. Când mă ridic și o iau de mâna, prietenele ei scot un icnet de surpriză, după care izbucnesc într-un cor de urale gălăgioase. Fata mă călăuzește printre ele și, înainte să-mi dau seama, ajungem în mulțime, creându-ne un spațiu minuscul chiar în mijlocul acțiunii.

Mă lipesc de ea, iar fata își plimbă mâna pe ceafa mea. Ne lăsăm în voia ritmului asurzitor. „E drăguță”, recunosc în sinea mea, orbit în oceanul astă de lumini și de trupuri. Melodia se schimbă o dată, apoi încă o dată. N-am idee de când stăm aşa, pierduți, dar, când fata se apropiе și-mi mângeă buzele cu buzele ei, închid ochii și o las să

mă sărute. Ba simt chiar și un fior pe șira spinării. Fata mă sărută de două ori. Buzele îi sunt moi și umede și au gust de votcă și de fructe.

Îmi pun mâinile pe mijlocul ei și o trag mai aproape, până când îi simt trupul lipit de al meu. Sărutările ei devin mai flămânde. „E chiar June”, îmi spun singur, lăsându-mă pradă fantaziei. Cu ochii închiși, cu mintea încețoșată încă de la țigara halucinogenă, reușesc să cred asta pentru o clipă – reușesc să mi-o închipui pe June sărutându-mă, sorbindu-mi până și ultima răsuflare din plămâni. Probabil că fata a simțit o schimbare la mine, mi-a ghicit foamea și dorința, pentru că zâmbește cu buzele lipite de ale mele. „E June.” Părul negru al lui June mă mângâie pe față, genele lungi ale lui June îmi ating obrajii, brațul lui June e încolăcit în jurul gâtului meu, trupul lui June se leagănă lipit de al meu. Gem încetisor.

— Haide, îmi șoptește fata pe un ton ațățător. Hai să luăm puțin aer.

Cât a trecut? Nu vreau să plec, pentru că asta înseamnă că va trebui să deschid ochii, iar June n-o să mai fie aici, va fi înlocuită de fata astă pe care n-o cunosc. Însă ea mă trage de mâna și sunt obligat să privesc în jur. Firește, nicăieri nu se vede nici urmă de June. Străfulgerarea luminilor din club mă orbește pentru o clipă. Fata mă conduce printre grupurile de dansatori, apoi de-a lungul culoarului întunecat și ieşim împreună pe ușa din spate, pe care nu scrie nimic. Păşim pe o alei lăturalnică, cufundată în tăcere. Câteva spoturi de lumină firave ne arată calea, imprimând întregului decor o strălucire verzuie, fantomatică.

Fata mă împinge și mă lipește de zid, sufocându-mă cu o nouă sărutare. Are pielea umedă și, sub atingerea mea, o simt cum se înfiorează. O sărut și eu. O prind, ne răsucim împreună și o lipsesc de zid. Din cauza surprizei, începe să râdă.